

6η Κυριακή Λουκᾶ

(Λκ. 8, 27 – 39)

22 Ὀκτωβρίου 2017

«Τί ἐμοί καί σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου;
δέομαί σου, μή μέ βασανίσης»

Ενα συγκλονιστικό περιστατικό ἀκούσαμε σήμερα στήν εὐαγγελική περικοπή. Ὁ Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου συναντιέται μέ τόν μισόκαλο διάβολο, πού κρύβεται πίσω ἀπό τό πρόσωπο ἑνός δυστυχοῦς δαιμονισμένου. Ὁ διάβολος, καθώς ἔρχεται σέ ἐπαφή μέ τό Χριστό, συγκλονίζεται, συνταράσσεται καί φωνάζει μέ τό στόμα τοῦ δαιμονισμένου: «τί ἐμοί καί σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μή μέ βασανίσης».

Εἶναι εὐκόλη ἡ κατανόηση αὐτῶν τῶν λέξεων στή γλώσσα τοῦ σήμερα. Εἶναι δύσκολη, ὅμως, ἡ κατανόηση τῶν νοημάτων πού κρύβονται πίσω ἀπό τίς λέξεις αὐτές. Τρία μεγάλα νοήματα κρύβονται πίσω ἀπό τό δαιμονικό λόγο, τά ὁποῖα καλό εἶναι νά τά προσέξουμε: 1) Μεταξύ τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ διαβόλου δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό. 2) Ὁ διάβολος μπροστά στήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ κάνει μία θεολογικώτατη

όμολογία πίστεως καί 3) Ἡ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τό διάβολο εἶναι πάντοτε ὀδυνηρή γιά τόν δεύτερο.

«Τί ἐμοί καί σοί», λέγει ὁ διάβολος στόν Κύριο. Τί κοινό ὑπάρχει ἀνάμεσα σέ μένα καί σέ σένα; Μεγάλη ἀλήθεια λέγει ὁ διάβολος. Ἐν καί ἐφευρέτης τοῦ ψεύδους, σήμερα λέγει ἀλήθειες. Ἡ πρώτη μεγάλη ἀλήθεια εἶναι αὕτη ἀκριβῶς. Ἀνάμεσα στό Χριστό καί στό διάβολο δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό, ὅπως δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό ἀνάμεσα στό καλό καί στό κακό. Ὅπως δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό ἀνάμεσα στό φῶς καί στό σκοτάδι. Ὅπως δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό ἀνάμεσα στήν ἀγάπη καί στό μίσος. Ὁ Χριστός μας ἀγαπάει καί σώζει τόν ἄνθρωπο. Ὁ διάβολος μισεῖ θανάσιμα τόν ἄνθρωπο καί ζητάει «ὡς λέων ὠρυόμενος» νά τόν κατασπαράξει. Ὁ Χριστός ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο, τοῦ δίνει χαρά καί ἐλευθερία. Ὁ διάβολος μολύνει τόν ἄνθρωπο, τοῦ δίνει ἀπέραντη θλίψη καί μοναξιά καί τόν σκλαβώνει στά ἀδυσώπητα δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τῶν παθῶν. Παρόλο ὅμως πού καί ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ὁμολογεῖ πώς δέν ὑπάρχει τίποτε κοινό ἀνάμεσα σ' αὐτόν καί στό Σωτήρα Χριστό, ἐν τούτοις ὑπάρχουν ἀκόμη καί σήμερα ἄνθρωποι, καί μάλιστα πολλοί «χριστιανοί», πού πιστεύουν ὅτι μποροῦν νά συνδυάσουν τό Χριστό μέ τό Σατανά. Ἔτσι, ὅταν ἀνακύψει ἕνα πρόβλημα στή ζωή τους, τρέχουν στό μάντη ἤ στή μάγισσα μέ τήν προσδοκία αὐτοί οἱ ἀπατεῶνες νά τοῦς λύσουν τό πρόβλημα. Ἄλλοι πάλι, γιά νά ἔχουν καλή πορεία μέ τό αὐτοκίνητό τους, κρεμοῦν στό καθρεπτάκι ἕνα σταυ-

ρουδάκι ἢ μία εἰκονίτσα καί μαζί βάζουν καί ἓνα πέταλο ἢ ἓνα σκόρδο ἢ μία γαλάζια χάντρα. Τό ἴδιο συμβαίνει καί πάνω ἀπό τό νεογέννητο μωρό ἢ στό καινούριο κατάστημα ἢ στό νεόκτιστο σπίτι. Στοιχεῖα τῆς πίστεως καί σύμβολα τῆς Ἐκκλησίας οἱ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νά τά συνδυάσουν μέ σύμβολα τοῦ διαβόλου καί μαγικές συνταγές καί ὁδηγίες. Αὐτό ἀποτελεῖ μεγάλη ἀχαριστία στήν ἀγάπη καί στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀπόδειξη ἀπιστίας καί σοβαρή ἔνδειξη εἰδωλολατρείας. Ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τήν πίστη καί τήν ἐμπιστοσύνη στό Θεό καί στρέφει τήν ἐλπίδα του στά ματόχαντρα καί στά σκόρδα, στά ἀστέρια καί στά ζώδια, καθώς καί σέ ἀμέτρητες ἀκόμη ἀνοησίες. Αὐτό ὅμως εἶναι ἀντίφαση ἐν τοῖς ὅροις. Εἶναι ἓνα σχῆμα ὀξύμωρο καί ἀσυμβίβαστο μέ τίς ἀρχές καί τό ἦθος τοῦ Εὐαγγελίου. Δέν εἶναι δυνατόν ταυτόχρονα νά ἐμπιστευόμαστε καί τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τίς ἐνέργειες τοῦ διαβόλου.

Δεύτερον, εἶπαμε ὅτι ὁ διάβολος κάνει μία θεολογικώτατη ὁμολογία πίστεως. Αὐτό ὅμως δέν τόν σώζει. «Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου», φωνάζει στό Χριστό μέ πονηριά, ὅμως, καί ὄχι μέ ἀγάπη. Δηλώνει τήν πίστη του, ἀλλά δέν τήν ἀκολουθεῖ. Ἔρχεται αὐθόρμητα στό μυαλό μας μία παρόμοια στάση πολλῶν ἀδελφῶν μας, οἱ ὁποῖοι δηλώνουν πώς πιστεύουν στό Θεό, ἀλλά δέν ἀκολουθοῦν τήν Ἐκκλησία, ἐπειδή δέ συμπαθοῦν τούς λειτουργούς της ἢ γιά ὁποιοδήποτε ἄλλο λόγο. Ἡ πίστη χωρίς τήν ἀνάλογη ζωή εἶναι νεκρή. Ἡ πίστη ἀπό μόνη της δέν μπορεῖ νά μᾶς

σώσει. «Καί τά δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίττουσι», θά μᾶς πεῖ κάπου ἄλλοῦ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως τό εἶδαμε ἐξάλλου σήμερα στήν εὐαγγελική περικοπή. ἼΑς μήν ἀρκούμαστε, λοιπόν, στή θεωρία. ἼΑς μήν ἐγκλωβιζόμεστε στήν αὐτάρκεια μιᾶς πίστεως πού παραλάβαμε. ἼΑν δέν ζοῦμε μέ συνέπεια αὐτά πού πιστεύουμε, τότε ἡ πίστη μας εἶναι μάταιη καί, βεβαίως, δέν μπορούμε νά ἐλπίζουμε σέ καμία ἀπολύτως πνευματική προκοπή καί πρόοδο.

Τρίτον, βλέπουμε πώς ἡ συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τό διάβολο εἶναι πάντοτε ὀδυνηρή γιά τόν δεύτερο. Βεβαίως δέν μπορεί νά γίνει καί διαφορετικά. Ὁ διάβολος, ὅσο ἰσχυρός καί ἄν εἶναι, μπροστά στή δύναμη τοῦ Κυρίου γίνεται ἀδύναμος καί γελοῖος. Αὐτό ἄς μᾶς δίνει θάρρος καί κουράγιο. Πολλές φορές λυγίζουμε κάτω ἀπό τό βάρος τῶν πειρασμῶν καί τῶν παγίδων τοῦ διαβόλου. Νομίζουμε ὅτι δέν θά ἀντέξουμε. Ἰποκύπτουμε ὄχι μόνο στήν πονηριά τοῦ μισόκαλου ἐχθροῦ μας, ἀλλά δυστυχῶς πολλές φορές στή μεγάλη παγίδα πού ὑφαίνει γύρω μας καί πού εἶναι ἡ ἀπελπισία. Ἀπό τό βάρος τῶν ἁμαρτημάτων πολλοί ἄνθρωποι λυγίζουν, ἀφοῦ πέσουν στή σατανική ἀπελπισία, καί στό τέλος καταλήγουν στήν κατάθλιψη. Τό παθαίνουν αὐτό, διότι ξεχνοῦν πώς ἡ πραγματική δύναμη βρίσκεται στό Χριστό καί ὄχι στό διάβολο. Δυνατή εἶναι ἡ ἀγάπη καί ἡ ἀρετή. Ἡ κακία, τό μίσος, ἡ ἐκδικητικότητα εἶναι δείγματα ἀδυναμίας. Δυνατός εἶναι αὐτός πού συγχωρεῖ καί πού ἀγαπάει. Κανένα λάθος μας δέν μπορεί νά μαυρίσει τήν ψυχή μας, ὅταν ξέρουμε πώς

ὁ Χριστός εἶναι ἕτοιμος καί ἔχει τή θέληση καί τή δύναμη
νά μᾶς τό συγχωρήσει, ὅσο μεγάλο καί ἄν εἶναι. Γι' αὐτό ἡ
καρδιά τοῦ χριστιανοῦ εἶναι γεμάτη χαρά καί φῶς. Μακά-
ρι αὐτή ἡ χαρά καί τό φῶς νά εἶναι σύντροφοί μας γιά τό
παρόν καί ἀναφαίρετη κληρονομιά γιά τήν αἰωνιότητα πού
μᾶς περιμένει.

Ἄμην.